

selv har ønsket sin Gage nedsat under Krigen og samtidig paataget sig det ekstra Hverv at organisere Hjælpearbejdet sammen med en Del frivillige Kræfter.

For at skaffe Midler er der dannet en Komité, der indsamler Penge; Regnskabet føres af Alliancens Kasserer, Mrs. Stanton Coit.

Hjælp til fremmede Kvinder i London.

Først oprettedes en »almindelig Hjælpefond«, hvortil er indkommet til Dato ca. 8.600 Kr., som er bleven anvendt til at støtte Kvinder af alle Nationer, der var strandede i London som venne- og erhvervsløse. Denne Sum i Forbindelse med utallige Tilbud om Husly, Føde, Klæder o. s. v., der ligeledes fremskaffedes gennem Komitéen, har sat Alliancen i Stand til lige fra Krigens Begyndelse at kunne hjælpe en Mængde Kvinder, som maaske ellers var gaaet til Grunde.

Hjælp til belgiske Flygtninge i Holland.

Efterhaanden som Begivenhederne udformede sig, udvidedes Virksomheden til ogsaa at omfatte de belgiske

Flygtninge i Holland. Der dannedes en selvstændig »Flygtningssond«, som allerede har indsamlet ca. 60.000 Kr.

Om Maaden hvorpaa disse Penge er bleven fremskaffet og Arbejdet begyndt fortælles der i sidste Nummer af »Jus Suffragii« bl. a. følgende:

Tilstandene i Holland.

Under Antwerpens Bombardement ledsagede en af vore frivillige Hjælpere, Miss Walshe, en Skare unge tyske Piger fra London til Goch. Paa Rejsen gennem Holland blev hun Vidne til, hvorledes de belgiske Flygtninge myldrede ind i Landet.

I Vlissingen, der har 20.000 Indbyggere, fandtes paa dette Tidspunkt 80.000 Flygtninge. Alle Byer og Landsbyer i Grænseegnene var oversvømmede af lignende Skarer; hver Station, hver Lade, hvert Skur foruden Gader, Stræder og Veje vrimlede med hjemløse, sultne Mennesker. Jernbanetogene var saa tætpakkede, at Smaabørn trykkes til døde i Mødrenes Arme, paa Stationernes Perroner saas fødende Kvinder, Børn skreg i Rædsel, voksne blev vanvittige.

Den første Hjælp.

Øjeblikkelig Hjælp var nødvendig, og Miss Walshe skrev til Kontoret i London for at bede om Levnedsmidler. Henvendelsen naaede Kontoret ved Middagstid den 13. Oktober, og endnu samme Aften overførtes 4 store Godsbanevogne til Vlissingen. De indeholdt 20.000 Pund Brød foruden store Masker kondenseret Mælk, Kiks og Chokolade.

Den Hurtighed, hvormed dette skete, skyldtes Sekretæren Miss Macmillan, som i Løbet af Eftermiddagen fremskaffede Levnedsmidlerne, opnaaede Regeringens Tilladelse til at udføre dem (ellers forbudt), og Fritagelse for Told, sørgede for ekstra Jernbanevogne og Skibslejlighed.

Først da dette var sket, kunde man tænke paa at skaffe Pengene til at betale det hele med og Midler til fremtidig Hjælp. Miss Walshes Skildring af Flygtningstoget blev trykt i de engelske Blade, og Pengene strømmede ind. Den belgiske Gesandt tilskød 9000 Kr. af sit Lands Midler, i Løbet af 14 Dage indkom der Fødevarer til en Værdi af 36.000 Kr. og 21.000 Kr. i rede Penge.

Anmodninger, vi har modtaget, er Mangelen paa Henvendelser fra Østrig, Serbien, Tyskland, Finland, Galizien og Bøhmen. Kvinderne i disse Lande tier — fordi de ikke *kan* tale! Men vi kender deres Følelser saa godt, at vi tør indestaa Dem for, at en Mægling, der fremkommer og paaskyndes ved Intervention udefra, vil være ligesaa velkommen for Kvinderne i disse Lande som for dem, hvis Navne findes paa denne Liste. . . .

Selv om denne Henvendelse til de forenede Staters øverste Styrer ikke er sket i den samlede Kvindevalgretsalliances Navn og heller ikke kan være det, fordi de krigsførende Landes Kvinder ikke har kunnet underskrive den, er den sikkert alligevel Udtryk for, hvad Størstedelen af Alliancens ledende Medlemmer haaber og ønsker, og Formanden, Mrs. Catt, har derfor med sit sikre Kendskab hertil kun-

net støtte Henvendelsen med sit Navn.

Præsident Wilsons Svar var ikke blot imødekommende, men vidnede om, at han betragtede Kvindernes Andragende som en virksom Støtte under et muligt Forsøg paa at samle de neutrale Stater til en Intervention. Hvorvidt Præsidenten vil efterkomme Opfordringen, der jo ogsaa stilles til ham fra andre Sider, vides ikke endnu.

Der er adskillige, som hævder, at et Mæglingsforsøg næppe vil udrette stort i Øjeblikket. De tror, at den Verdensbrand, der er tændt, vil rase til den dør af andre Grunde end dem, der frembæres af Fornuft og Retsind. Krigen har paa dette Tidspunkt rundt om i Landene ødelagt saa uoverskuelige og uerstattelige Værdier af Menneskeliv, Civilisation, Kunstskatte og Kapital

og frembragt saadanne Lidelser, Ofre, Stemninger og Følelser, at den næsten naturnødvendigt maa drage ned i sit Krater alt, hvad der endnu *kan* ofres. Det ligger ikke i menneskelig Natur — og derfor heller ikke i en Nations Natur — at opgive Haabet om Sejr samtidig med, at man daglig ofrer sit Hjærteblod; i al Fald ikke saa længe der endnu er noget at ofre og som Følge deraf et Haab at klynge sig til.

Og dette er sikkert Grunden til, at mange af dem, som hader Krigen dybest, i Øjeblikket er tavse. De bøjer sig for Skæbnen. Man maa ogsaa erindre, at selv den varmeste Fredsven i de krigsførende Lande ikke kan se bort fra sine nationale Forpligtelser, der binder hans Ord, hans Pen og hans Handling.